

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123451456/facsimile.pdf> (tilgået 19. oktober 2021)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Jørgen kom langsomt op og gav sig til at pille Græsstraene af. Han tog Hatten og rystede den; der laa Straa paa Skyggen. Men Kornblomsten lod han sidde.

Og saa gik de hjem ad; han med hendes Parasol opslaaet, midt ad Vejen, midt i Støvet; hun inde paa Stien langs Grøften.

Lidt fra Gaarden kom Thor imod dem. Hun tog den i Halsbaandet og halede i den og klappede i Hænderne og kyste ad den. Den gøede og sprang foran hende i smaa korte Hop. Saa satte de i Løb begge to ind igennem Porten.

— Kan De se, vi to kan løbe! raabte hun Jørgen i Møde, da han lidt efter langsomt kom ind i Gaarden.

Men han svarede ikke, lo blot kejtet og gav hende Parasolen og gik ind paa sit Værelse.

Noget senere samme Eftermiddag traf han hende oppe paa Havgærdet. Hun sad og syede; og da hun saa Jørgen, gjorde hun Plads til ham paa Bænken.

Ingen af dem talte. Saa lagde hun Sytøjet i sit Skød og saa ud over Havremærken.

Solen var ved at gaa ned; al Lyd stilnede ude over Markerne, og alle Farver sløredes.

— Sig mig, hvad jeg har gjort Dem i Dag? spurgte hun stille.

— Ingen Ting.

— Saa har De ikke Lov at være saadan.

— Hvordan?

— Det ved De godt.

Han saa, som hun, ud mod Solnedgangen.

— Fordi jeg ikke legede med, da De løb med Hunden?

— Kan De da kun lege?

Hun tog et Par Sting, ganske langsomt, og satte saa Naalen fast igen. Jørgen følte noget komme glidende imod sig, som han ikke turde vige for og ikke havde Evne til at møde. Som hun sad og talte saadan, gjorde hun ham usikker og angst, men drog ham ikke. Han var kun vant til hendes Latter.